

CIRCUL MIRANDUS

CASSIE BEASLEY

Ilustrații de

DIANA SUDYKA

Traducere

din engleză de

IULIA ARSINTESCU

ARTHUR

1. Cuvinte.....	7
2. Ca un ceainic.....	9
3. O mică scânteie	15
4. Scrisori imposibile.....	22
5. Mesagerul.....	29
6. Plaja lui Ephraim	35
7. Jenny Mendoza	43
8. Adevărul gol-goluț.....	54
9. Cearta.....	61
10. O tranzacție cât se poate de obișnuită	71
11. Comportament normal de pasăre	83
12. O mare lipsă de caracter	90
13. O schimbare de vânt.....	101
14. Bărbatul care Modelează Lumina	110
15. Alegerea lui Ephraim	119
16. Fotografia.....	129
17. Veștile lui Chintzy	139
18. Uluitoarea Femeie-Pasăre din Amazonia	143
19. Invitații pe termen nedeterminat	151
20. Circul Mirandus	162
21. Menajeria domnului Șef	169
22. Persoane importante, evident	178
23. Ultima reprezentație a Femeii-Pasăre	189
24. Iluzionistul.....	202

Respect pentru caietele de cărți	
25. Un dram de ajutor	209
26. Minciuni vechi.....	215
27. Dramul lui Boboc de Trandafir	221
28. Ephraim și Femeia-Pasăre	231
29. Răspunsul greșit.....	241
30. O gorilă foarte mare	247
31. Efectul secundar	257
32. Acum ne despărțim	264
33. Cu viteza elefantului	269
34. Practic, o înșelătorie	277
35. Pe drum spre Arizona.....	283
36. Miracol	292
 <i>Mulțumiri .....</i>	296

CUVINTE

Cinci cuvinte mici. Numai de atât a fost nevoie ca lucrurile să se pună în mișcare.

Cuvintele au venit dintr-o cameră de la etaj plină de foșnet de hârtie și de miros neplăcut și dulceag de medicament. Au venit din stiloul unui bărbat bătrân care tușea și șuiera de fiecare dată când respira. Au venit la sfârșitul unei scrisori foarte importante, care iată ce spunea:

Trebuie să vorbesc urgent cu tine. Sper că îți amintești de mine, deși au trecut mulți ani de când am fost chemat la Circul Mirandus. Eu nu te-am uitat niciodată, desigur. Mă numesc Ephraim Tuttle și ne-am cunoscut în timpul războiului, când eu eram băiat.

Mi-ai promis un miracol.

Nu știi cum voi reuși să fac să ajungă la tine acest mesaj. N-am mai auzit nici măcar o șoaptă despre circ încă de când eram mult mai Tânăr. Dar mi-ai făcut o promisiune, iar eu am crezut de-a lungul tuturor acestor ani că, dacă am nevoie de tine, vei veni.

Aici, bătrânul a făcut o pauză. A recitat ce scrisese deja. Stiloul a sclipit în lumina galbenă a veiozei, în timp ce el a adăugat rândul final.

Am nevoie de tine acum.

În acel moment, la mii de kilometri depărtare, în cortul Bărbatului care Modelează Lumina, s-a trezit un mesager.

CA UN CEAÎNIC

În general, Micah Tuttle ar fi zis că doamnele în vîrstă sunt persoane destul de plăcute. Tricotează pulovere călduroase, coc prăjituri cu glazură de ciocolată și joacă jocuri demodate de cărți la clubul social din oraș. Uneori, câte una uită să-și pună dinții falși, aşa ca doamna Yoalne de la oficiul poștal, sau crește paisprezece pisici țăcănite, ca doamna Rochester de peste drum. Dar până și cele din urmă sunt făcute pe dinăuntru din prăjituri cu ciocolată și pulovere călduroase.

Gertrudis, strămătușa lui Micah, nu era la fel.

Băiatul spăla o ceșcuță roz de porțelan pentru a treia oară în după-amiaza aceea de duminică, sub ochii neînduplați ai mătușii. Bâtrâna a țâtăit din limbă, iar el a frecat ceașca până când s-a temut că trandafirașii pictați pe ea ar putea să dispară.

Pe dinăuntru, mătușa Gertrudis era făcută probabil din sirop de tuse.

Își purta părul cânepiu răsucit într-un coc strâns tare de tot, care îi trăgea pielea ridată de pe față până când aproape i-o netezea, și își apreta bluzele până când căpătau gulere tăios de țepene. Pregătea în fiecare zi ceai negru într-un ceainic strălucitor de oțel. Ceaiul frigea și era amar, la fel ca mătușa, și nu-l lăsa pe Micah să pună zahăr în el pentru că, spunea ea, în familia lor erau nenumărate cazuri de dinți stricați.

Mai spunea și că în familie domnea proasta judecată, dar că ea avea de gând să se îngrijească din răsputeri ca Micah să nu moștenească acest păcat.

Mătușa Gertrudis venise să stea la ei cu mai multe săptămâni în urmă, tocmai din Arizona, ca să fie sigură că lucrurile „se făceau cum se cuvine“ cât timp bunicul Ephraim era bolnav. Astă n-ar fi trebuit să dureze mult, dar bunicul lui Micah era din ce în ce mai bolnav. Iar mătușa Gertrudis devenise din ce în ce mai imposibilă.

— Nu brusca în halul ăsta ceșcuța, s-a răstit ea la Micah. Am vrut doar s-o speli aşa cum se cuvine.

Singurul motiv pentru care Micah se abținea să riposteze era că mătușa l-ar fi ținut numai în corvezi pentru tot restul zilei, în loc să-l lase să-și viziteze bunicul. De azi-dimineață, când el dăduse de înțeles că avea ceva important să-i spună lui Micah, băiatul nu avusese voie deloc să-l „sâcâie“ pe bunicul Ephraim.

— Ceva spectaculos, îi șoptise bunicul. Ceva magic.

Bunicul Ephraim avusese în priviri o sclăpărire pe care Micah o recunoștea. Iar *magic* însemna povestii cu Circul Mirandus, care se numărau printre preferatele lui. Magic

mai însemnase și că mătușa Gertrudis îl ușuise afară din cameră înainte ca bunicul să fi apucat să-i spună cu adevărat ceva. Ea părea să credă că poveștile acelea reprezentau doar un exemplu de proastă judecată pe care Micah ar fi putut s-o moștenească dacă nu era atent.

„Câteva minute, încă, și o să-l poți vedea din nou.“

I-a întins ceașca mătușii cât mai politicos cu puțință și s-a dus să supravegheze ceainicul. În timp ce apa se înfierbânta, ceainicul trosnea de parcă și-ar fi dezmortit încheieturile. Curând, păsărica din vârful lui urma să înceapă să fluiere. Asta era partea preferată a lui Micah – cântecul fluierului-pasare de pe ceainic. Îl aștepta de fiecare dată.

Din gura argintie a păsării a ieșit un cârcel de abur. Primul fluierat slab, atunci când a venit, i-a amintit de ultimele zile bune pe care le petrecuse cu bunicul Ephraim înainte să fi sosit mătușa Gertrudis. Construise că împreună o căsuță în copac. Lucraseră la ea în fiecare după-amiază, iar bunicul Ephraim fluiera în timp ce legau nodurile scării de frânghie.

— Noduri Tuttle, spusese el, atunci când terminaseră. Nu găsești nicăieri altele mai bune.

Ceea ce era adevărat, știa și Micah.

Mătușa Gertrudis s-a întins după ceainic.

— Puteai să-l mai lași, a zis Micah.

Ea nu l-a învrednicit nici măcar cu o privire și a luat ceainicul de pe foc. Micah a ciulit urechile, încercând să surprindă ultimul tril al păsării-fluier, dar era prea târziu. N-a mai auzit decât gâl, gâl, gâl de la apa care clocotea în ceainic și într-o clipă a dispărut chiar și zgomotul acesta.

Mătușa Gertrudis a cufundat plicurile de ceai în apă, ridicându-le și coborându-le.

— Îmi place mie să ascult fluierul, a zis încetisoară Micah.

— Îți place ție să pierzi vremea.

Micah s-a uitat țintă la frigider, ca să nu fie nevoie să-o privească pe ea. Lucrurile care acoperiseră cândva frigiderul – o rețetă de negrese cu două porții de ciocolată, magneți cu alfabetul, un elefant pe care îl desenase Micah când avea șapte ani – erau ascunse toate de orarul administrării pastilelor, de rețetele medicale și de tabelul cu caloriile alimentelor al mătușii Gertrudis. Singura doavadă a existenței lui Micah era un biletel pe jumătate ascuns sub copia unei rețete. Era scris de mână și spunea „Proiect incas pentru școală“.

Când a auzit prima oară că urma să vină la ei sora bunicului, Micah a sperat că va fi și ea minunată ca bunicul Ephraim. A sperat că mătușii Gertrudis o să-i placă de el. S-a gândit că poate casa n-o să mai pară la fel de singuratică dacă mai locuiește cineva în ea. Dar s-a dovedit că mătușii nu-i plăcea niciunul dintre lucrurile care îi plăcea bunicului Ephraim, și printre ele se număra și băiatul de zece ani.

Micah a tras adânc aer în plămâni și și-a ținut respirația până când a început să-l doară în piept. „Ceva magic“, și-a reamintit el. „Poate va fi o poveste nouă. Poate va fi ceva vesel.“

Veselia părea un lucru foarte îndepărtat și greu de găsit, în zilele acelea.

Doctorul Simon îi explicase că bunicul Ephraim nu reușea să primească suficient aer. Nu mai fluiera. Stătea

în pat la etaj cât era ziua de lungă și, chiar dacă mai râdea uneori, râsul lui suna diferit. Făcea ca apa din ceainic, gâl, gâl, gâl.

Micah știa ce urmează.

